

Call to Obedience
Sauciens uz paklausību
PO Box 299
Kokomo, Indiana 46903 USA

Ciešanu krāsns

Reimars Šulcs

„Redzi, Es tevi šķīstīju, bet neatradu līdzīgu sudrabam; Es tevi pārbaudīju ciešanu kausējamā krāsni”

Jesajas 48:10.

Katram ir sagatavota ciešanu krāsns, tas nozīmē, katram. Nevieni no tās nav atbrīvoti, ne bagātais, ne nabagais, ne gudrais, ne negudrais, ne mācītais, ne nemācītais. Ījabs, kurš pazina ciešanas, teica: „Cilvēks ir dzimis ciešanām, un kā dzirkstis tās uzlido jo augstu” (*angļu tulk. 5:7*). Bet ciešanas var iedalīt četrās kategorijās: tās, kuras paši sev uzkraujam, ciešanu krāsns, lai grēciniekus vilktu pie Dieva, ciešanas atkritējiem, un vēl tās, kuras domātas svēto attīrīšanai.

Pirmajā ciešanu kategorijā ietilpst tās, kuras radām caur savām miesīgajām izvēlēm, nevērīgi izturoties pret citiem, neklausot Dievam vai nesejojot Viņa padomam. Ja lietojat neveselīgus ēdienus un dzērienus, ir visas iespējas saslimt ar vēzi, sirds slimībām, diabētu u. c. Ja tam klāt vēl nāk kustību trūkums, ciešanas var palielināties. Ja tērējam vairāk kā mums ir, nokļūstam nepatikšanās. Ja nepārbaudām degvielu savā mašīnā vai nemaksājam nodokļus, mēs metam malku paši savā ciešanu krāsni. Ja esam slinki lūgšanā un ik dienas neapvelkam Dieva bruņojumu, mēs izaicinām daudzus pārbaudījumus. Šīs konsekvences ir kā vilniši pēc akmens iesviešanas ūdenī un nebeigsies, kamēr atstāsim šo pasauli. Cilvēkiem, kuri nedzīvo gudri, ir grūta dzīve. Tie ir mazdūšīgi, nospiesti un stresā un spēj turēties tikai ar zāļu palīdzību. Pāvils teica, ka mēs pļaujam, ko sējam (Gal. 6:7). Ak, cik daudz cilvēku pavada dzīvi fiziskās, mentālās, sociālās, finansiālās un garīgās ciešanās, jo ir sakūruši sev visāda veida ciešanu krāsni!

Otrkārt, Dievs izmanto ciešanu krāsni, lai vestu grēciniekus pie Sevis. Pirmo aicinājumu grēcinieks saņem caur Dieva izstieptajām žēlastības rokām, kas redzamas radīšanā. Vēstulē romiešiem Pāvils sistemātiski apskata Dieva pestīšanas plāna galvenos virzienus. Pirmais jautājums, ko Pāvils izskata, ir: vai pazudušais var nonākt pie dievatziņas, nepazīstot Jēzu. Pāvils atbild, ka neredzamās Dieva īpašības – Viņa būtība, Viņa daba, raksturs un personība skaidri saskatāmi Viņa radībā, tā ka cilvēks nevar aizbildināties (1:20). Citiem vārdiem, Dieva radības redzamās lietas atklāj kaut ko par neredzamo Dievu: Viņa labestību, devību, spēku un interesi par mūsu dzīvēm. Dievs sagaida, lai neticīgais, vai viņš dzīvotu lielā, modernā pilsētā, vai tālos džungļos, raugoties dabā, apbrīnotu un godinātu Viņu. Ja grēcinieks neatsaucas, Dievs var izlemt (īpaši, ja par grēcinieku lūdz) ielikt viņu ciešanu krāsni, novedot to situācijā, kur neatliek nekas cits, kā tikai saukt pēc Dieva žēlastības.

Treškārt, atkritēji nonāk ciešanu krāsni. Kāda tad ir Dieva griba attiecībā uz atkritējiem? Tāda pat kā par grēciniekiem – lai viņi nepazustu. „Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās” (2. Pēt. 3:9). Jēzus par ikvienu samaksāja augstāko cenu, lai tas varētu tikt glābts. Viņš deva ieguldījumu katra pestīšanā, un tagad vēlas, lai pie krusta paveiktais nestu augļus.

Kas tad ir atkritējs? Ikviens, kurš neatalgo Jēzus ieguldījumu, kuram Jēzus nav pirmā mīlestība. „Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību. Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet ja ne, tad Es nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies” (Atkl. 2:4-5). Ikviens, kurš atstājis pirmo mīlestību uz Jēzu, ir remdens un tādējādi pazudis (Atkl. 3:16).

Atkritējs ir tas, kura sirds apcietināta, un bieži vienīgā iespēja, kā Dievs var salauzt tāda cilvēka sirdi, ir likt viņu ciešanu krāsnī.

Tā notika Israēla vēsturē, vai ne? Dievs nosauca Savus ļaudis par spītīgiem: „Tas Kungs sacīja Mozum: „Es esmu šos ļaudis novērojis, un redzi, tie ir spītīgi ļaudis” (2. Moz. 32:9, arī 33:5 un 5. Moz. 9:13). Bija reizes, kad Dievs uz tiem tā sadusmojās, ka vēlējās iznīcināt, bet žēlastība triumfēja pār tiesu. Bet ko šī žēlastība darīja? Tā neļāva atkritējam, spītīgajam palikt savā ļaunumā. Nē, žēlastība atcēla tiesu un ielika viņus ciešanu ceplī, lai redzētu, vai pārkāpēji neatgriezīsies. Lai salauztu Israēla stūrgalvību, Dievs pieļāva tiem uzbrukt vairākām tautām. Ja tas nelīdzēja, šīm tautām tika ļauts sagraut jūdu pilsētas, izpostīt Templi un cilvēkus darīt par vergiem. Tad šajā ciešanu krāsnī Dievs ieguva atlikumu, kuri turēja ticību. To vislabāk raksturo Dieva teiktais Caharijam: „Un šo trešo daļu es vedīšu caur uguni un kausēšu, kā sudrabu kausē un šķīsta, un pārbaudīšu, kā pārbauda zeltu. Viņi piesauks tad Manu vārdu, un Es viņiem atbildēšu un teikšu: Tā ir Mana tauta! Un viņi teiks: Tas Kungs ir mans Dievs!” (Cah. 13:9). Dievam nav patikas ielikt kādu ciešanu ceplī. Dievam nepatīk bezdievja nāve (Ec. 33:11). Ikviens ļaunais cilvēks, kurš mirst, Dievam ir zaudējums, un Dievs pieņems visekstrēmākos mērus, lai mūs visus glābtu, taču Viņš to nedarīs pret mūsu gribu.

Diemžēl bieži vien, kad Dievs atkritējus liek ciešanu ugunī, labi domājoši, līdzjūtīgi kristieši velk viņus ārā. Citi lej ūdeni ugunī, lai to nodzēstu vai mazinātu. Kad patiesie Dieva svētie lūdz, lai apcietinātās sirdis tiktu glābtas no uguns, tos jāatstāj vienus. Kreiz jūs sargājat, lai kāds neizbauda visu atfīrošās uguns ietekmi, jūs veicināt viņa pazušānu. Apcietinātajiem grēciniekiem jānonāk līdz savu iespēju izsīkumam, kad tiek novākti visi balsti un aizsardzības sistēmas. Viņiem jānostājas aci pret aci ar svēto Dievu. Stāsts par pazudušo dēlu rāda, ka tēvs viņam ļāva izbaudīt visas ciešanu cepla sekas. Ja viņš būtu iejaucies, dēla glābšana būtu vai nu aizkavēta, vai pavisam nenotiktu. Paejiet malā, kad cilvēki nokļūst Dieva sagatavotā krāsnī, līdz Dieva darbs ir padarīts. Līdzjūtības parādīšana atkritējiem bieži vien nedod neko citu, kā vienīgi sekmē sacelšanos un vilcināšanos. Tā arī „glābēju” var ievest lepnībā, liekot uzskatīt sevi par vienīgo kristieti, kurš patiesi rūpējas par grūdieni. Tas nenozīmē, ka mums jāpārtrauc līdzī just, tas drīzāk nozīmē, ka mūsu līdzjūtībai jādarbojas nevis pret, bet saskaņā ar Dieva mērķiem.

Ceturtkārt, ir ciešanu krāsnis taisnajam. Taisnā ciešanu galīgais mērķis ir izcelt Dieva godību. Kad Lācars mira, „tad abas māsas sūtīja Viņam (Jēzum) ziņu: „Kungs, redzi, tas, ko Tu mīli, guļ slimis.” Jēzus, to dzirdējis, sacīja: „Šī slimība nav uz nāvi, bet Dievam par godu, lai Dieva Dēls ar to tiktu pagodināts” (Jāņa 11:3-4, sk. arī 9:1-3 un 21:18-19). Tu vari spoži mirdzēt priekš Jēzus, bet ja tu nepieaudz šajā spožumā, Dievs var tevi ielikt ceplī, noņemot neapzinātos sārņus un netīrumus, lai vari spīdēt vēl spožāk. Tev var draudēt arī garīgās augšanas pilnīga apstāšanās. Tas ir fiziskās pasaules likums, ja stāds pārstāj augt, tas mirst. Tāpat ir arī Dieva valstībā: kad dvēsele pārstāj pieaugt žēlastībā, tā sāk mirt. Reizēm Dievs mums var sagatavot ciešanu krāsnī, lai citiem kļūtu redzama Kunga Jēzus Kristus uzticamība un spēks. „Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, un tomēr neesam izmisuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši. Mēs visur nesam Jēzus nāves zīmi savās miesās, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā” (2. Kor. 4:8-10). Kā lai mēs iepazīstam Viņa spēku un uzticamību, ja ne caur pārbaudījumiem, ciešanām, vajāšanām vai slimībām? Tikai caur to Dieva spēks un uzticamība manifestējas brāļu vidū un pasaulē. Dievam mūs jāieliek cīņā, ticības cīņā, lai darītu mūs vairāk kā par uzvarētājiem. Daudzi kristieši vēlas uzvarošu dzīvi, bet bez cīņām, bez iesaistīšanās karā. Jēkabs saka: „Turiet, mani brāļi, to par lielu prieku, ka jūs krītat dažādās kārdināšanās” (Jēk. 1:2). Luters to izsaka šādi: „Nonākot dažāda veida cīņos, dedzīgi raugies pēc prieka.” Kādēļ? Tādēļ, ka tā ir pieeja uzvaras pilnai kristīgajai dzīvei: cīņas, sāpes, pārbaudījumi, ciešanu ceplī. Tādējādi Jēzus aug augumā mūsos, mēs paši ejam mazumā. Pasaule raugās gan uz ciešanām, gan uz uzvarošu „Kristu mūsos, godības cerību.”

Ir reizes, kad Dievs mūs var likt ugunī, lai paglābtu no lepnības. Apustulis Pāvils pastāvīgi tika turēts tādā ceplī: „Lai netaptu iedomīgs, man ir dots dzelonis miesā, sātana eņģelis, lai tas sistu mani ar dūrēm, ka netopu iedomīgs. Tādēļ es To Kungu trīs reizes esmu lūdzis, lai tas no manis atkāptos. Un Viņš ir sacījis: „Tev pietiek ar manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.” Tad nu daudz labāk lielīšos ar savu nespēku, lai Kristus spēks nāktu pār mani” (2. Kor. 12:7-9). Šis dzelonis turēja Pāvilu pazemības ielejā, bez kā draudze

nebūtu tikusi svētīta gadsimtiem cauri. Kad baļķis ugunī pienācīgi sakarst, tas sāk dziedāt. Ak, mēs visi dziedam, bet es runāju par dziesmu, kas ir dzimusi un norūdīta ugunī. Nav varenākas dziesmas par to! Beidzot atgriezamies pie mūsu teksta: „Redzi, Es tevi šķīstīju, bet neatradu līdzīgu sudrabam; Es tevi pārbaudīju ciešanu kausējamā krāsni” (10. p.). Ievērojiet galveno domu: „Es tevi šķīstīju; Es tevi pārbaudīju.” Dieva svētais, kad Dievs tevi ieliek Savā ceplī, Viņš kontrolē temperatūru un šī procesa ilgumu. Viņš tevi neatstās: „Lai jums pietiek ar to, kas pie rokas, jo Viņš pats ir sacījis: „Es tevi neatstāšu un tevi nepametīšu” (Ebr. 13:5). Dievs visu laiku šo krāsni paturēs Savās acīs, tāpat kā darīja Ījaba ciešanu gadījumā.

Es nevaru iedomāties labāku šīs īsās vēstules nobeigumu kā: „Viņš sēdēs un kausēs, un dzidrinās sudrabu, un Viņš šķīstīs Levija bērnus un pārkausēs viņus pamazām kā zeltu un sudrabu arvien tīrākus. Tad viņi nesīs Tam Kungam ēdamo upuri īstā taisnīgumā” (Mal. 3:3). Ciešanu krāsns ir Dieva godībai, lai mēs varētu kļūt

Call to Obedience
Sauciens uz paklausību
PO Box 299
Kokomo, Indiana 46903 USA